

KO EVSKI ROG – NEKAŽNJNI GENOCID

STRAHOTA KO EVSKOG ROGA VAPI ZA ISTINOM

Autor: Zoran Božić u „Hrvatskom slovu“ 2007.

Pokolj na Ko evskom Rogu izvršen je u razdoblju od 29. svibnja do 9. lipnja godine 1945. Zapovijed za izvršenje masovnog pokolja donesena je 28. svibnja u najužem vrhu Komunističke partije Jugoslavije na čelu s Titom. Zapovjednici pokolja bili su major Simo Dubaji i njegova nadređena komesarka – oboje članici 11. dalmatinske brigade 26. dalmatinske divizije. Dobili su i posebnu jedinicu za taj zločin, a pridružena im je i nepoznata slovenska partizanska jedinica

Zauzimanjem tjednika „Hrvatsko slovo“ ponovno je otvorena rasprava o partizanskom pokolju zarobljenih hrvatskih vojnika i nezakonito uhićenih svjetovnjaka (srpski civila), izvršenom krajem svibnja i početkom lipnja 1945. na širem području Ko evskog roga u Sloveniji.

DVA ZAPOVJEDNA SUSTAVA

Uz partizanskog majora **Simu Dubajića**, svojedobno glavnog zapovjednika, a nakon sloma komunizma samozvanog i hvalisavog krunskog svjedoka pokolja, izravnu zapovjednu odgovornost za taj ratni zločin kanibalskih razmjera pouzdani izvori pripisuju i partizanskoj jedinici neutvrđene osobnosti iz Hrvatske. Naime, jugoslavenska partizanska horda, kao paravojska Komunističke partije, imala je dvojni sustav upravljanja. Tvorili su ga ustrojbeno neovisni vojno zapovjedni i političko-zapovjedni lanac. Svaka jedinica i pojedini veći ratni pothvati partizanske paravojske, imali su vojnog zapovjednika ograničene samostalnosti pri vođenju borbenih djelovanja, te političkog zapovjednika zvanog komesar, koji je donosio sve bitne vojne odluke i bio svima u svakom pogledu nadređen. Komesar je ujedno bio jedini vojni dužnosnik ovlašten za izdavanje naredaba za ubijanje, silovanje, pljačku i druga nasilja nad uhićenima i zarobljenicima.

PLANIRANJE GENOCIDA I IMENOVANJE IZVRŠITELJA

Sukladno navedenom pravilu, dvojni je zapovjedni sustav bio ugrađen i za pokolj na Ko evskom rogu. Tom naredbom, donesenom 28. svibnja 1945. u Ljubljani na pijanci najužeg vrha Komunističke partije Jugoslavije predvođenog Titom, Dubajiću je kao vojnom zapovjedniku imenovan politički pretpostavljeni komesar ženskog spola. Važno je naglasiti da su se i Dubajić i njegova komesarka za svoj zločin i zadatak izborili dragovoljno, s velikim zadovoljstvom i u vrlo oštrom nadmetanju. Oboje su članici 11. dalmatinske brigade 26. dalmatinske divizije, tada borbeno raspoređene u Sloveniji. Nakon postavljenja, prvo su s

generalštabom partizanske tzv. Jugoslavenske armije(JA) potanko isplanirali svaku pojedinost pokolja. Potom su me u(duševno poreme enim?)divljacima iz redova 11. dalmatinske brigade odabrali dragovoljce oba spola željne prolijevanja ljudske krvi i povelili ih u nepristupa no prašumsko područje Slovenije na izvršenje jednog od najtežih zločina u cjelokupnoj ratnoj povijesti.

Istom je naredbom u izvršenje pokolja bila uključena i nepoznata slovenska partizanska jedinica, koja je brojem boraca višestruko nadilazila dragovoljci odred dalmatinskih krvoloka, te također bila zapovjedno podređena Dubaji i njegovoj komesarki. Slovenski su partizani, kao dobri poznavatelji koevskih gudura punih jama i ponora, pomno odabrali skrivena mjesta pogodna za masovno ubijanje i skrivanje leševa, te odredili voditelje do tih mjesta.

„JUGOSLOVENSKO KRAVAVO PROLEJE“ NA BBC-U

O strahotama koevskog zločina, izvršenog pod zapovjedništvom spomenutog kolja kog muško-ženskog dvojca, javno se govori i piše preko tri desetljeća, a, čemu je poseban doprinos dao program britanske radio stanice BBC na srpskom jeziku. Prvi krugovalno posredovan opis Ko evskog pokolja BBC je poslao u svijet 1976. prigodom razgovora s **Borivojem Karapandžićem**, piscem knjige „Jugoslovensko krvavo proljeće“. Autor je u emisiji neuvijeno iznio imena naredbodavaca i počinitelja tog krvavog zločina.

Sljedeći, mnogo detaljniji osvrt na Ko evski pokolj BBC je dao 1977. tijekom razgovora s **Milovanom Đilasom** o njegovoj knjizi „Vreme ratno“, izdanoj izvan tadašnje Jugoslavije. Doveden u nepriliku, Đilas je nevoljko priznao da je kao član najvišeg partijskog tijela politbiro KPJ bio jedan od naredbodavaca ko evskog zločina, no kasnije ga je, kajujući se, nazvao "besmislenom akcijom odmazde nad običnim, nevinim seljacima, koji su bježali od komunisti kog nasilja". U razgovoru se nije libio imenovati "izvršitelje pokolja i njihove tadašnje dužnosti".

DUBAJI I KOMUNISTI KI FANATIZAM

BBC je nadalje, u opsežnoj četvrtsatnoj recenziji članka britanskog povjesničara grofa **Nikolaja Tolstoja** objavljenog u časopisu „Encounter“ 1983, potanko opisao pokolj na Ko evskom rogu i iznio imena njegovih glavnih izvršitelja. Tom je prigodom kao jedna od zapovjedno najodgovornijih osoba javno prozvana „stanovita visoka jugoslavenska partijska i državna dužnosnica“. Dodatno i još iscrpnije svjedočanstvo o ko evskom zločinu pružio je 1990. na valovima radio Zagreba osobno grof Tolstoj. U jednosatnom razgovoru, koji je zgrozio hrvatsku i svjetsku javnost, iznio je potresne podatke dobivene dva dana ranije u Beogradu od pukovnika JNA u miru **Sime Dubajića**, nekadašnjeg zapovjednika pokolja na Ko evskom rogu.

Dubajić je Tolstoju opisao mnoge pojedinosti tog događaja, te javno izrekao imena naredbodavaca i svojih suradnika u masovnom ubijanju ljudi. Pritom se pravdao da je u mladosti bio komunistički fanatik, što mu je dalo nadnaravnu snagu za iscrpljujuće višednevno ubijanje ljudi, koje je, prema vlastitom priznanju, obavljao s velikim užitkom. Od

tada pa do svoje smrti, Dubaji je u usmenim i pismenim istupima, unato odre enim nedosljednostima i izljevima primitivizma, bitno rasvijetlio okolnosti pokolja kojim je zapovijedao i uklonio sve dvojbe oko ustroja zapovjednog lanca u tom ratnom zlo inu. Velik nedostatak njegovog „priznanja“ suzdržanost je u opisu metodologije izvršenja zlo ina. Tu su prazninu vrsno popunila svjedo anstva onih izvršitelja pokolja koji su, potaknuti voljom Svevišnjeg, smogli snage da istinu o strahotama s Ko evskog Roga istrgnu iz ralja tiskovne i pravosudne cenzure predaju na ocjenu sudu povijesti.

O EVIDAC JURE – TAKO JE TO BILO

Tijekom jedne 24 satne smjene Jurina je skupina uspijevala pobiti i baciti u jamu oko 1.500 ljudi. Njihovu odje u i obu u tovarili su potom na kamione i vra ali u Ko evje. Žrtve su na stratišta bile dovo ene i ubijane bez provjere osobnih podataka

OBRA ENJE DRUGA JURE

Do sada najpotpuniji i stoga najvrijedniji opis doga aja na Ko evskom Rogu, svjedo anstvo je sudionika samog pokolja "druga" Jure, dano autoru ovog teksta 1992. godine. Ovaj ozbiljno poreme eni duševni bolesnik dao je izjavu nakon naglog obra enja u vjeri uo i svoje smrti i to na preporuku ispovjednika. Jura godinama nije mirno spavao. Stalno su mu se vra ale „slike iz rata“, a uz to patio je i od patološkog straha da e ga UDBA kao svjedoka pokolja kad-tad ušutkati metkom". Prema njegovoj tvrdnji takvu je sudbinu doživjela ve ina izvršitelja ko evskog zlo ina hrvatskog podrijetla. Stoga je Jure punih 47 godina „šutio kao zaliven". Iako se pokajao za grijeh e i okrijepljen svetim otajstvima pomirio s Bogom, u razgovoru sa mnom nije pokazao znakove iskrenog žaljenja zbog zvjerstava koje je po inio nad pripadnicima vlastitog naroda.

Jure se u Sloveniji zatekao kao borac 11.dalmatinske brigade 26.dalmatinske divizije JA. Za vlastoru no ubijanje zarobljenih i uhi enih Hrvata dragovoljno se javio na poziv "jedne drugarice komesarke". "Drugarica komesarka" borcima je prenijela naredbu druga Tita da "bez ikakve milosti jednom za svagda likvidiraju hrvatsku bandu"i u njegovo ime obe ala "promaknu a u više inove, odlikovanja i potpunu slobodu u plja ki i spolnom nasilju nad žrtvama". Onima koji se u "likvidaciji"posebno istaknu,najavila je bogate nagrade u zlatu i drugim dragocjenostima. Nakon odziva boraca i popune dragovolja ke kaznene jedinice, njezini su pripadnici predvo eni Dubaji em i komesarkom, u nekoj kova koj radionici blizu Ljubljane dobro nabrusili noževe i žlice za va enje o iju. Iz vlastite su "komore"preuzeli vre e soli za soljenje ljudskih rana,a iz usput provaljene željeznarije otu ili ve i broj sjekira i batova, te kliješta pogodnih za va enje ljudskih zuba. Tako opremljeni,prvo su se u okolicu Ljubljane dva dana „zagrijavali" ubijanjem manjih skupina "bandita", nakon ega su kamionima prevezeni na stratišta Ko evskog roga.

SIMO I MILJA

Tu su ih do ekale slovenske partizanske jedinice, koje su dragovoljne kolja e razvodile do teško dostupnih stratišta, osiguravale šire podru je zlo ina, brinule za opskrbu kolja a hranom i pi em, te ravnopravno sudjelovale u ubijanju i zlostavljanju žrtava. "Komandira

operacije", koji se predstavljao kao Simo, svjedok nije pobliže poznao, a na stratištima ga je viđao povremeno. Naprotiv, ubijanjem na poprištu zločina cijelo je vrijeme zapovijedala komesarka, koju isto nije pobliže poznao. Simo ju je u vokativu zvao Miljo. Prema partizanskom običaju iz tog "herojskog" doba, borci su se međusobno oslovljavali osobnim imenima, nadimcima ili konspirativnim, tj. lažnim imenima, pa je poznavanje nečijeg punog imena i prezimena, čak i u istoj četi bila rijetkost. Stoga o čovjeku Jure nikad nije doznao pravu osobnost, ni "komandira", ni "komesarke", a niti većine ostalih dragovoljaca koljača.

UBIJANJE OD 4 DO 22 SATA

Jure tvrdi da je u pokolju sudjelovao punih 12 dana i to od utorka 29. svibnja do subote 9. lipnja 1945. "Likvidacije" je vršio u smjenama od 24 sata ubijanja i potom 24 sata odmora. Na dane odmora spavao je u brvnarama nekakve partizanske bolnice, uz najstrožu zabranu bilo kakvog dodira s mjesnim stanovništvom. Ubijanje je trajalo od svitanja do punog mraka, tj. od 4 do 22 sata. Tijekom jedne 24-satne smjene Jurina je skupina uspjela pobiti i baciti u jame oko 1.500 ljudi. Njihovu odjeću i obuću u tovarili su potom na kamione i vraćali u Kočevje. Žrtve su na stratišta bile dovođene i ubijane bez provjere osobnih podataka, bez prozivke i bilo kakvog pisanog traga. Naredbodavac i izvršitelji zločina nisu vidjeli potrebu za potankim utvrđivanjem ukupnog broja ubijenih, te njihove dobne i spolne strukture. Važno je uočiti da nijedna osoba smaknuta na Kočevskom Rogu nije bila saslušana, optužena, niti osuđena na smrt od bilo kakvog, pa čak ni partizanskog prijedloga suda.

Njihovo zajedničko ubojstvo prema Glasovcu je svjedočenju osobno naredio **Josip Broz Tito** 28. svibnja 1945. mrtav pijan tijekom cjelodnevnog proslave pobjede partizanske paravojske u Ljubljani. Tito pritom nije razbijao glavu utanačenjem bilo kojeg, bilo na čemu odabira zarobljenika i uhićenika za smaknuti na Kočevskom Rogu. To je pitanje prepustio svojim partizanskim „revolucionarnim saradnicima”. Odabir i broj žrtava kočevskog pokolja bili su stoga, kao dio tada široko razmahane stihije masovnog ubijanja, nasumični i slobodno improvizirani od Titovih krvoloka. Samo mjesto pokolja pijani je maršal izabrao na savjet **Franca Leskoška Luke** i **Borisa Kidriča**, svojedobno zapovjednika i politkomesara tzv. Glavnog Staba Slovenije, te **Ivana Matijeka Matije**, načelnika OZNE za Sloveniju. Sva trojica su odlično poznavali besprijekorne Kočevskog roga, jer su se upravo u njima skrivajući i neotkriveni održali cijelo vrijeme rata.

VRHUNCI PSIHIJATRIJSKE NASTRANOSTI

Opisane okolnosti otežavaju utvrđivanje točnog broja hrvatskih i ostalih žrtava smaknutih na Kočevskom Rogu. O čovjeku Jure nije imao pregled nad radom svih, međusobno udaljenih stratišta, pa nije mogao osobno procijeniti ukupan broj ubijenih ljudi. Približan broj s kojim je baratao, pretpostavka je utemeljena na razgovoru s pripadnicima dalmatinske i slovenske koljačke jedinice. Nakon izvršenog zadatka, Jure i ostali koljači iz dragovoljačkog kaznenog odreda, odokada su zaključili da je na Rogu pobijeno "više desetaka tisuća ljudi". Jure, naprotiv, s daleko većim stupnjem pouzdanosti tvrdi da je njegova skupina krvoloka pobila oko 11.000 ljudi. Izuzev osam stotina Slovenaca, svi su bili Hrvati.

Među žrtvama bilo je dosta svjetovnih osoba, žena svih dobi, djece, pa i dječjih obitelji.

Nad brojnim su žrtvama prije smaknuća izvršena spolna sadržajna i druga nepojmljiva zvjerverstva. Velik broj zarobljenika i uhićenika na stratišta je stizao već ranije teško pretučen i unakažen. Partizanski su živoderi marljivo nastavljali s krvnim premlaćivanjem žrtava sve do njihove "likvidacije". Gotovo sve djevojčice i žene zrele dobi bile su prije ubojstva silovane. Silovanje su bila javna, serijska i vrlo brutalna. Borci su žene redovno prisiljavali na felaciju i mokrili im u usta. Neki su partizanski krvoloci i silovanja završavali klanjem žrtve i pijenjem mlazeva tople krvi iz prerezanih vratnih žila. Jure navodi da je na Kočevskom rogu naznačeno silovanjima dječaka i odraslih muškaraca. No, vrhunac psihijatrijske nastranosti partizanskih egzekutora, nedvojbeno je bilo u ustalost prakticiranje prisilnog pasivnog i ritualnog aktivnog kanibalizma. Aktivni se kanibalizam javio u obliku lizanja i pijenja ljudske krvi, te kušanja posoljenog svježeg ljudskog mozga na vrhu noža.

POVLAŠTENI POLOŽAJ SRBA

Žrtve su prije ubojstva redovito temeljito pretraživali i skidali do gola, te pritom opljačkali njihov nakit i satove. Zlatne zubne krune upali su kliještima, a u slučaju da je žrtva pružala otpor, najprije bi joj izbili udarcima kundaka, sjekire ili čekića. Prste s kojih se nije dalo skinuti prstenje odsijecali su noževima i sjekirama. Pljačkana nakita i satova pokazala se vrlo unosnom, pa su se neki "drugovi" nakon razvojačenja vratili kući s više kila zlatnih predmeta. U partizanskoj pljački vrijedilo je pravo prvenstva i pravo jačega, što znači da se plijen među borcima nije dijelio ravnomjerno.

Podjela plijena među koljačima katkada je izazivala "nedrugarske" trzavice, koje su znale prerasti i u oružani obračun. Tako je nekoliko nezasićenih "drugova" iz Dalmatinske zagore pronađeno zaklano i bez podebljeg zavežljaja s opljačkanim zlatnim zubima i nakitom, a da počinitelji tog nedjela u sveopćenoj orgiji smrti nisu otkriveni. Jurina skupina ubojica tijekom cijelog pokolja nije smaknula, niti vidjela, ni jednog zarobljenog Srbina. To nedvojbeno ukazuje na povlašten položaj Srba u partizanskom zarobljeništvu i opovrgava čuveni tvrdnje o tobožnjem masovnom pokolju etnika na Kočevskom Rogu. Udio etnika među žrtvama kočevskog pokolja očigledno je bio beznačajan i zanemariv.

NEVJEROJATNE TEHNIKE MUČENJA I UBIJANJA

Osobe ubijene na Kočevskom Rogu prvo su pješice i vlakovima dovođene u Komunistički koncentracijski logor za eksterminaciju ljudi Kočevje, odakle su u manjim skupinama kamionima prevožene na stratišta. Partizani su zarobljenike i uhićenike tijekom prijevoza u Kočevje, boravka u logoru i provočenja na ubijanje, danima mu ili glađu i žeđu. Stoga su mnogi od njih, koristeći svaku priliku, jeli travu i lišće, te pili vodu iz lokava

Prije odvođenja na "likvidaciju", zarobljenicima su u logoru Kočevje bodljikavom žicom stezali ruke iza leđa, povezujući ih istodobno po dvoje troje zajedno. Žicom svezane ljudske "dvojke" i "trojke", teturaju i poput sijamskih blizanaca, tjerane su potom na mjesto

smaknu a. Zbog stalnog požurivanja komesarke Milje na "*što bržu likvidaciju hrvatskih bandita, kurvi i njihove kopiladi*", ve ina je žrtava ubijena automatskim vatrenim oružjem. No unato svakodnevnom natjecanju partizanskih ubojica u brzini ubijanja, Jurini su krvoloci ipak uspjeli polako i s velikom nasladom "dvije i po do tri tisu e Hrvata iskasapiti i dotu i hladnim oružjem".

I DANAS SU KOSTI NEPOKOPANE

Prema na inu izvršenja, najve i broj žrtava ubijen je rafalima iz strojnica, a potom pojedina nim hitcima u glavu, nakon ega su sami padali ili gurnuti u jame. Dio ih je smaknut u stoje em stavu na samom rubu ponora pojedina nim pucnjima iz blizine u glavu, što je izazivalo prskanje mozgovine, krvi i komada lubanjskih kosti po ubojicama. Velik broj žrtava je nakon zadobivanja strojni kih prostrijela i bacanja u jame, još uvijek pokazivao znakove života, pa su ubojice za njima bacali ru ne bombe. Prema procjeni sudionika pokolja, od jedanaest tisu a njegovih žrtava, barem tri su ba ene u jame još uvijek žive. Danima su iz mraka zapomagali i molili da ih dokraj e. Lakše ranjeni pokušavali su ispuzati van, pa su ih morali, kako tvrdi Jure, "po nekoliko puta ubijati". U ko evskom je pokolju stanovit broj ljudi pobijen na šumskim proplancima i nepokopan ostavljen za hranu zvijerima. Njihove su kosti u velikom broju još uvijek virile iz zemlje 1981, u što sam se osobno uvjerio kao sudionik velike vojne vježbe JNA, održane u tom dijelu Slovenije. Pukovnik JNA Aksentijevi je tada na ene kosture pripisao ostatcima nepokopanih njema kih vojnika iz 2.svjetskog rata. Nažalost, te iste ljudske kosti, na zemlji ko evskih stratišta nepokopane leže i dan danas.

JEDNIM SNAŽNIM I DUBOKIM REZOM

Posebna "poslastica" ko evskog zlo ina bila su masovna klanja i škopljenja Hrvatica i Hrvata, u emu se posebno isticala komesarica Milja. Ona je, prema navodu svjedoka, uistinu bila sotonskom maštom obdaren vrhunski stru njak za mu enje i ubijanje ljudi. Upravo je njezinom zaslugom "obi na" partizanska masovna "likvidacija narodnih neprijatelja" na Ko evskom rogu pretvorena u kanibalsku orgiju ubijanja. Osobno je izdvajala ve e skupine mla ih muškaraca i nare ivala borcima da ih kolju, žlicama i noževima kopaju o i, odsijecaju uši, noseve i spolne organe, te im u prazne o ne šupljine nabijaju izva ene testise, a u usta odrezane penise. Prema naredbi komesarke, partizanski su kolja i sve amputacijske rane obilno solili i potom žrtve puštali da se što dulje mu e. Milja je kolja ke šeprtlje, koji su muškarcima rezom odozgo nevješto odsjecali vanjske spolne organe gube i vrijeme na "dugotrajno testerisanje", stru no podu avala tom zvjerskom postupku. Prema Milji pravilni je partizanski postupak kastriranja zapo injao rezom ispod skrotuma, a nož se pritom polagao koso u preponu. Tako se penis zajedno sa skrotumom odsijecao jednim snažnim i dubokim rezom. Milja je, isto tako, "drugarski kritikovala" nespretnjakovi e, koji su zbog predubokog reza na vratu žrtava, zatupili noževe na njihovim vratnim kralješcima, a u šumi ih nisu imali gdje naoštriti. Nevještima je kolja ima pokazivala kako rez na vratu mora i i kružno kroz meke esti i zahvatiti velike žile obje strane vrata zajedno s grkljanom, da "hrvatska svinja" ne može glasno urlati.

IZBIJANJE NEZAVISNE IZ GLAVE

Milja je vlastoručnim kastriranjem umorila više stotina hrvatskih mladića srednjoškolske dobi iz nekakvog internata školske ustanove i pritom ritualno lizala njihovu krv s noža. Rukom im je utrljavala sol u amputacijske rane i naslađivala se njihovim mukama. Prije toga istu je skupinu mladića na šumskoj istini grupno silovala i na felaciju prisiljavala skupina koljača na čelu sa zapovjednikom Simom. Milja je nekolicini dragovoljnih koljača demonstrirala vitalnu ekstirpaciju još uvijek kucajućeg srca kao vlastiti "specijalitet" zvan "usoljeno ustaško srce". Nakon četiri snažna udarca sjekirom u prednju stranu grudnog koša u obliku četverokuta i otkidanja prsne kosti, još uvijek živim žrtvama izvlačila je srca, rane obilato zasipala solju i potom ih potežući za srca i pripadajuće krvne žile, vukla po zemlji. Na kraju je nožem bušila otvor na stijenci kucajućeg srca, usmjeravala mlazeve krvi žrtvi u usta i tjerala je da pije vlastitu krv.

Drugi Miljin "specijalitet" zvao se "klinični hrvatski mozak". Ova psihijatrijska bolesnica, s velikom je nasladom živim ljudima kladivom zabijala zidarske čavle kroz lubanju u mozak i nakon svakog zabijenog čavla žrtvu pitala: „Jesam li ti izbila Nezavisnu državu Hrvatsku iz glave?“. Žrtve su dobro podnosile tu vrstu mučenja i za uobičajeno dugo preživljavale. Prema Miljinoj naredbi, borci su svakodnevno na ražnjevima žive pekli članove hrvatske vojske. Postupak nabijanja živog čovjeka na kolac i njegovo pečenje na laganoj vatri obavljan je tako, da žrtva što dulje ostane na životu i pritom trpi nesnosne muke.

UŽASNA MUČENJA ŽENA

Jure, nadalje, tvrdi da su u svim vrstama zvjerstava prednjačile "drugarice" partizanke. Žrtvama oba spola palile su cigaretama i užarenim željezom najosjetljivije dijelove vanjskog spolovila i bradavice na dojčkama. Ženama su kroz rođnicu bajunetom izrezivale i upale maternice, te potom iste žrtvama gurale u usta i gušile ih vlastitim organima. I muškarce su gušile uguravanjem odsječnog vlastitog vanjskog spolovila u usta. Na nagovor komesarke Milje, partizanke su komade bodljikave žice za vezivanje ruku muškarcima sadistički zabijale kroz penis u mokraću cijev. Trudnicama su nožem paralelno trbuhe, vadile im nerođenu djecu i djetetu je ručice provlaćile kroz nožem napravljene proreze na dojčkama majke. Partizanke su skupini članica sestara i svjetovnih žena, nakon serijskog silovanja, vlastite ruke provukle kroz proreze na dojčkama, međusobno ih svezale žicom i potom ih prisilile da prije smaknuća tako sputane i gole, uz zvuke harmonike, plešu kozaračko kolo i pjevaju: "*Mi smo kurve, joj mi smo kurve i hrvatsko smeće, naše sestre, joj naše sestre, ubre su najveće*".

Neke su drugarice "likvidacije" vršile tako da su ženama i muškarcima pušćane cijevi zabijale u rođnicu ili analni otvor i zatim pucale u njih. Na poticaj komesarske Milje, "drugarice" su većim broju žena odsijecale dojke, solile rezne površine i potom posoljene odsječene dojke pritiskale natrag na amputacijske rane. Uz to su im žilanim etkanima nanosile grozne ozlijede vanjskog spolovila i nakon toga solile rane. Teško unakaženim žrtvama mokrile su i defecirale po ranama i po licu. Svaki, pa i najzvjerskiji postupak prema žrtvama, na Kolveškom je rogu bio praćen skupnim poticanjem, javnim odobravanjem i kanibalskim oduševljenjem zločinaca.

TITOVA OSOBNA ODGOVORNOST

U petak, 1. lipnja 1945, tijekom prijepodneva, ko evska je stratišta uz iznimno jako oznaško osiguranje, natkrivenim ameri kim džipovima obišlo visoko partijsko i vojno izaslanstvo

Simo i Milja su me u dragovoljcima izdvojili skupinu kolja a s mesarskim iskustvom i zadužili ih za deranje kože živim ljudima. Te su "drugove" oslobodili svih drugih zlo ina kih obveza i dali im povlašten status u kaznenoj jedinici. Svjedok navodi da su ih zvali "specijalisti", a njihov zlo ina ki uradak "specijalnom obradom". "Specijalisti" su žrtve vješali naglava ke na drvene križeve za deranje svinja i živima im derali kožu po evši od stopala prema glavi. "Specijalnu su obradu" namjerno izvodili potanko i što dulje, a oderane dijelove tijela obilno zasipali solju. Urlici koje su ove žrtve ispuštale prije bi se mogli nazvati životinjskim, nego ljudskim. Obrada je završavala skidanjem skalpa i potom pribijanjem u cijelosti oderanih ljudskih koža na obližnje drve e radi sušenja. "Specijalist" živoder potom bi oderanu žrtvu ostavio da posoljenog ogoljenog potkožnog tkiva polako umire u mukama ili bi joj u položaju naglava ke rasporio trbuh, izvukao i presjekao šupljine i vijugu iz koje se cijedio izmet, provukao u usta.

RASPOLOŽENJE UZ LOGORSKU VATRU

Kolja ka 24-satna smjena obi no je završavala paljenjem logorske vatre i cijelono nim dežurstvom nad svježe popunjenim grobištem. Uz logorsku se vatru jelo,opijalo i pjevalo,prepri avala su se kolja ka iskustva iz proteklog dana,a pojedini parovi partizanskih kanibala izdvajali su se i podalje od vatre javno kopulirali. Idu i dan u zoru nastupala je druga smjena i nastavljala s ubijanjem. Tijekom pokolja poneki od "drugova" slabih živaca povra ali su,padali u nesvijest ili ak doživjeli živ ani slom. Jure je iznio vrlo zanimljiv podatak o postupku partizanskog stožera prema takvim pojedincima: "Prolupale je kolja e odmah odvodila OZNA i vjerojatno ih po kratkom postupku ubila, jer ih više nitko od nas nikad poslije nije vidio,niti je uo bilo što o njima". U "drugova" su se prigodom klanja znali javiti tzv. jurišantski napadi, pri ijem su nastupu u svojevršnom transu žrtve ubijali "kao po teku oj traci". Pojedine su "drugarice" pri ubijanju dobivale psihomotori ne napade poznate pod pu kim nazivom „Kozara”. Tada su u stanju tobožnje opsjednutosti mahnito unakazivale i ubijale ljude, lizale krv i mozgovinu žrtava, te trgale vlastitu odje u, vadile dojke i javno masturbirale.

Svjedok Jure navodi da su, protivno dojmu koji vlada u javnosti, slovenski partizani ravnopravno sudjelovali u svim vrstama nasilja nad žrtvama. Prema Jurinoj procjeni,na ko evskim su stratištima slovenski kolja i obavili približno polovicu posla i to na osobito okrutan na in. Sa sobom su donijeli velike šumarske tandempile "žage" i s njima "hrvaške bandite žagali" na pola i to vrlo polako, tako da se žrtva im dulje mu i i zapomaže. Svjedok isti e da je osobno promatrao Slovenku, kojoj su njema ki vojnici navodno pred o ima pobili itavu obitelj, kako u stanju potpune izbezumljenosti živim ljudima nožem izrezuje utrobne organe i sjekirom odsijeca udove. Ista je osoba kasnije postala vi enija dužnosnica KP Slovenije. Slovenski su partizani pojedinim žrtvama prilikom klanja odsijecali glave i s njima za vrijeme odmora igrali nogomet. Osim toga ljudske su glave nabijali na štapove i pekli na žaru.

PUNIH DVANAEST DANA POKOLJA

Jure je osobno vidio Dubaji a kako kolje hrvatske zarobljenike dvosjeklim bodežom zvanim kama. Pritom je pio mlazeve krvi iz njihovih vratnih žila i lizao krv sa noža. Neki "drugovi i drugarice", uklju uju i i komesarku Milju, lizali su posoljen svježi mozak žrtava na vrhu noža. Milja je nakon brojnih vlastoru no izvršenih "likvidacija" poprimala sotonski izgled. Bila je tako krvava, da joj se ljudska krv cijedila s odje e i ruku. izme su joj bile ruži asto-bijele od gaženja po ljudskoj mozgovini, a u naborima odje e i kosi nosila je komadi e raznesenih lubanjskih kostiju i ljudskog mozga.

Punih 12 dana vrletima Ko evskog Roga prolamali su se urlici i jauci ljudi podvrgnutih neopisivim mukama. Velik broj unakaženih žrtava, posebno žena, na koljenima je molio partizane da prekinu s daljnjim mrcvarenjem i odmah ih ubiju. Završnih dana pokolja posebno dovedene diverzantske jedinice po ele su eksplozivom urušavati grotla jama i usjeke u kojima su ležali desetci tisu a trupla i pokoji umiru i nesretnik. U slu ajevima kada bi eksploziv neoprezno bacili na ljudska tijela, eksplozija bi iz jama visoko u zrak izbacivala i okolo raznosila kašu od ljudskog mesa i kosti.

TITO PRED ODERANIM SVE ENIKOM

U petak 1.lipnja 1945.tijekom prijepodneva, ko evska je stratišta uz iznimno jako oznaško osiguranje, natkrivenim ameri kim džipovima obišlo visoko partijsko i vojno izaslanstvo. Jure i "drugovi" uspjeli su me u njima prepoznati maršala **Josipa Broza Tita, Edvarda Kardelja**, potpukovnika **Milana Žeželja**, te generale **Aleksandra Rankovi a, Peku Dap evi a, Ivana Ma eka, Franca Leskoška, Ko u Popovi a i Petra Drapšina**. Prilikom prolaska te skupine kroz Ko evje i okolna sela, bio je proglašen redarstveni sat sa strogom zabranom izlaska iz ku a i gledanja kroz prozore. U svakoj ku i na smjeru kretanja kolone vozila, naoružani je partizan na nišanu držao sve uku ane i silio ih da borave u prostorijama bez pogleda na cestu. Spomenuta se delegacija najkrvolo njih partizana pri obilasku živo zanimala za rezultate svog udruženog zlo ina kog pothvata.

Kako je ubijanje "hrvatske bande" bilo u punom zamahu, borci su vrhovnom komandantu i pratnji uživo prikazali sažetak krvolo ne metodologije za eksterminaciju Hrvata. Izme u ostalog, pokazali su im razapete svježe oderane ljudske kože pune muha, te na stablo naopako pribijenog sve enika **Mihovila Lajoša** oderane kože, obra enog na partizanski na in. Iz usta mu je virio vlastiti penis, izva ene o ne jabu ice bile su mu žašiljenim štapi ima zabijene na mjesta odrezanih uški, a testisi su mu bili štapi ima zabijeni u prazne o ne šupljine. Izva eno srce bilo mu je velikim avlom pribijeno na elo, a na mjestu odrezanog penisa iz trbuha je virilo raspelo. Ushi en prikazanom kanibalskom orgijom, Tito je Simi i Milji " estitao na primjernom obavljanju zada e". Po završetku "likvidacije" svim je izvršiteljima pokolja naredio "dvo tjednu nagradnu prekomandu na Bledsko jezero, radi odmora i partizanskog druženja".

TITOVA POŠTENA INTELIGENCIJA

Od utemeljenja zlosretne partizanske jugoslavenske državne tvorevine, iznikle na krvi

Ko evskog roga i sli njih zlo ina, pa do danas, naraštaji hrvatskih i inih boljševi kih pseudoznastvenih dušobrižnika uporno pokušavaju opovrgnuti "dezinformaciju neprijateljske propagande" da je Tito osobno naredio, te tijekom svibnja i lipnja 1945. na mjestu događaja zapovjedao pokoljima hrvatskih ratnih zarobljenika i svjetovnih uhićenika. Štoviše, komunisti koji profesorski ološ s hrvatskih sveučilišta i dan danas tvrdi da partizani u na elu nisu kršili međunarodno ratno pravo, niti su izvršili bilo kakav ozbiljniji ratni zločin. Okorjeli krijumčari povijesti iz redova tzv. Titove poštene inteligencije smetnuli su pritom s uma podatke objavljene u komunističkom tisku u to doba, koji govore suprotno. Primjerice, tih dana je „Vjesnik“ jedinstvene narodnooslobodilačke fronte Hrvatske, ne samo potanko pratio Titovo kretanje, boravke i govore, nego je ujedno opisivao i veličao masovna ubijanja ljudi bez sudske presude. Iz tekstova objavljeno u "Vjesniku", ljudska je krv jednostavno liptila. Već i letimični pregled Titova kretanja nedvojbeno dokazuje da je komunisti koji zločinac izmeću 19. svibnja i 6. lipnja kroz 1945. neprekidno boravio u Sloveniji i na obližnjem sjeverozapadu Hrvatske. Upravo u tom razdoblju i na tom području, po njegovoj naredbi bez suda ubijeno više stotina tisuća ljudi.

Nikad više ne ćemo dozvoliti da se pojedinci koriste plodovima džinovske borbe naroda. Mi ćemo našu kuću u provjetriti tako, da se za uvijek nestane onog smrada koji ne smije kužiti našu zajedničku u - slobodnu, federativnu Jugoslaviju. J. B. Tito, Vjesnik, 25. svibnja 1945., br. 30, str. 4

TITO JE OBIŠAO MJESTA MASOVNIH LIKVIDACIJA

Tijekom boravka u Sloveniji, 1. lipnja, prema svjedočenju dragovoljca Jure, Tito je s visokim partijskim i vojnim izaslanstvom obišao klaonicu na Ko evskom Rogu u vrijeme najžešćeg ubijanja

Kronološki gledano Tito je već 4. svibnja u Zagrebu predsjedao sastankom štaba I. armije JA, II. armije JA i Glavnog štaba Hrvatske, kojima su prema redoslijedu zapovijedali generali **Peko Dapčević**, **Koča Popović** i **Ivan Gošnjak**, s članovima Narodne vlade Hrvatske na čelu s razvojenim generalom **Vladimirom Bakarićem** zvanim **Mrtvac**.

KOLJA MIJALKO TODOROVI

Sastanku je kao potpredsjednik Savezne vlade naznačio **Edvard Kardelj** zvan **Bevc**. Prema svjedočenju sudionika sastanka, načelnika Vojnosudskog odjela II. armije **Gabrijela Divjanovića**, glavne teme sjednice bile su: osnivanje i rad Komunističkih koncentracijskih logora za eksterminaciju Hrvata, određivanje pravaca kretanja i etapno sprovođenje zarobljeničkih hodnja smrti, pronalaženje većeg broja prikrivenih stratišta i organizacija masovnog ubijanja Hrvata. Tijekom sjednice posebno se isticao komesar I. armije, velikosrpski kolja **Mijalko Todorović**, sredinom svibnja 1945. glavni organizator i izvršitelj

pokolja hrvatskih rodoljuba u Zagrebu i okolici. Mijalko se pred vrhovnim komandantom hvalio da je po zagreba kim stratištima "vlastoru no poklao više ljudi nego tijekom cjelokupnog dosadašnjeg rata zajedno i to u tolikom broju da ga je zabolila desna ruka, zgadio mu se život i više ne može jesti meso".

GOVOR O KONA NOM OBRA UNU

Prema partizanskom tisku, Tito je u zagreba koj okolici boravio od 19. svibnja nadalje. U nedjelju 20. svibnja predve er, nenajavljeno je u pratnji generala **Aleksandra Rankovi a i Koste Na a** ušao u Varaždin i obratio se graanima koje su partizani strojnicama i bajunetima natjerali na Kapucinski trg. U svom govoru održanom u pripitom stanju, izjavio je da "u Varaždin nije došao službeno, niti da govori o politici, ve da obi e jedinice JA koje u okolici obavljaju važne zada e na kona nom obra unu s hrvatskim smradom". Nadalje, svim protivnicima svojeg režima najavio je "da e u novoj komunsti koj državi svjetlost dana gledati samo toliko dugo, koliko traje put do najbliže jame".

TITOV OBILAZAK

Tito je tijekom dvodnevnog puta po sjeverozapadu Hrvatske obišao partizanska stratišta, pregledao svježe iskopane masovne grobnice i razgovarao sa psihopatima koji su vršili "likvidacije". Potom je 21. svibnja došao u Zagreb i isti dan održao govor na Markovu trgu. Sljede a tri dana boravio je u Zagrebu i njegovoj okolici, te pritom osobno zapovijedao masovnim ubijanjem Hrvata. Prema svjedo anstvu asnika OZNE **Dragutina Rafaja**, u Karlovcu je obišao komunisti ki koncentracijski logor za eksterminaciju Hrvata Dubovac i tamo zatekao tisu e Hrvata kako leže na zemlji unutar žice. Zapovjedniku je naredio "ubrzavanje dinamike ubijanja uklju ivanjem srpskog stanovništva Korduna i Banije i to tako da hrvatsku bandu uz prethodnu najavu šalje na likvidaciju u srpska sela". U Sisku je posjetio sli an, no nešto manji logor Viktorovac i tako er naredio žurnije ubijanje uz pomo okolnog srpskog stanovništva. U obilasku samoborskih logora i stratišta zadržao se cijelo poslijepodne. U pratnji bivšeg bravara, generala OZNE **Ivana Kraja i a**, više je puta obišao zagreba ke logore i zatvore i izrazio nezadovoljstvo sporoš u "likvidacije". Od Kraja i a i ministra zdravstva Narodne vlade Hrvatske **Aleksandra Koharevi a** zatražio je detaljan popis pobijene "hrvatske ranjeni ke ubradi" iz zagreba kih bolnica, jer je na uo da je nekima pošte en život. Spomenuta dvojica psihopata odmah su dala preživjele ranjenike pobiti u bolesni kim posteljama i potom su svom vrhovnom komandantu dostavili popis smaknutih ranjenika iz svih tadašnjih 11 zagreba kih bolnica. Ukupan broj ubijenih ranjenika iznosio je 4.791. Prezauzet ubijanjem Hrvata, Tito se 22. svibnja brzojavom ispri ao generalu Crvene armije **Ždanovu** što ga osobno ne može primiti prilikom njegova posjeta Beogradu, pa je gosta u zamjenu primio na elnik Generalštaba JA **Arso Jovanovi** .

PROSLAVA RO ENDANA

U petak 25. svibnja Tito je u Zagrebu sve ano proslavio svoj navodni ro endan. Prema Divjanovi evu svjedo anstvu njegovi najbliži suradnici priredili su mu kao ro endanski poklon "drugarsko" iznena enje. Odveli su ga u policijsku zgradu u Petrinjskoj ulici i s prozora mu u dvorištu pokazali netom izru enu Hrvatsku vladu na elu s **Nikolom Mandi em** i **Milom Budakom**, postrojenu njemu u ast. Tito je pobjedonosno blistao

osje aj u i vrhunac vlastite mo i. Naredio je da ih se do su enja ne smije tjelesno zlostavljati. Svojoj je pratnji s ponosom pokazao eliju u kojoj je svojedobno bio zatvoren. Potom se odvezao na proslavu ro endana koja je trajala dugo u no i završila teškim opijanjem sudionika. Idu e jutro, nakon što se otrijeznio, Tito je odlu io na revolucionaran na in riješiti pitanje velikog broja ratnih izbjeglica zate enih u Zagrebu i bližoj okolici.

Zagreb, koji je prigodom zadnjeg prijeratnog popisa 1931. imao 185.581 stanovnika, konac rata je do ekao s preko 600.000 duša, pretežito vojnika i izbjeglica iz opustošenog dijela NDH. Nakon uzmaka hrvatske vojske u Austriju, u Zagrebu je na rubu gladi i dalje boravilo oko 220.000 svjetovnih izbjeglica. Prema Divjanovi evu svjedo anstvu, Tito je u subotu 26. svibnja naredio "da se ova cjelokupna hrvatska izbjegli ka banda izbac i iz grada" i "pod oružanom pratnjom jedinica regularne armije, OZNE i KNOJ-a, usiljenim hodnjama ili vlakovima organizirano sprovede u zavi ajna mjesta". "Putem ili po prispje u u zavi aj, hrvatski je smrad trebalo bez milosti likvidirati, jer su oni ve inom bili narodni neprijatelji". Zapovjednik grada **Ve eslav Holjevac** isti je dan prema maršalovoj naredbi raspisao okružnicu i otvorio dva prolazna logora. Manji, za izbjeglice iz užeg gradskog podru ja, u prihvatnoj stanici Crvenog križa kod Glavnog kolodvora, te ve i, za izbjeglice iz okolice grada, u Psihijatrijskoj bolnici Vrap e. Partizanska horda je potom, usred Zagreba i ne zaziru i od zgražanja javnosti, po ela s plja kom, silovanjem, nasilnim odvo enjem i klanjem ove skupine nesretnih ljudi, koju su uglavnom inili starci, žene i djeca.

NAREDBA BROJ 7

Prema svjedo enju **Ko e Popovi a i Gabrijela Divjanovi a**, Tito je nakon proslave ro endana na nagovor generala Rankovi a naredio da se za odmazdu pobiju svi hrvatski mladi i ro eni izme u 1924. i 1927. u gradu i kotaru Zagreb, koji nisu zarobljeni u završnim operacijama II. svjetskog rata, a kraj rata su iz raznih razloga do ekali kod ku e. Naredba je izuzela osobe koje su pristupile jedinicama partizanske paravojske, te pojedince zdravstveno nesposobne za službu u oružanin snagama. Komanda grada Zagreba ovu je Titovu odluku uobli ila u znamenitu "Naredbu broj 7". Tom je naredbom komanda uspjela podlo namamiti 7.800 mladi a, koji su se kojekuda skrivali, da se jave radi tobožnjeg "nova enja u JA". Odmah po partizanskom "nova enju" izvršenom u vojnom objektu u Maksimirskoj ulici 63, mladi i su stavljeni pod vojnu stražu i sprovedeni u logore Maksimir i Pre ko. Odatle su no u, podijeljeni u dvije skupine, u etveroredovima odvedeni na usiljenu hodnju smrti preko Podravine, Slavonije i Srijema u logor Kovin u Vojvodini. Nakon neizrecivih zvjerstava izvršenih putem, u Kovin ih je živih stiglo 2.200, a u Zagreb se vratilo svega 58.

TITOV IZRAZI ZADOVOLJSTVA

"Vjesnik" je u nedjelju 27. svibnja donio vijest "da Tito ovih dana u pratnji generala Rankovi a obilazi okolicu Zagreba", bolje re i zapovijeda pokoljem Hrvata širokih razmjera, koji je upravo tada bio u punom zamahu. Vodnik OZNE i sudionik pokolja u okolini Krapine, a kasnije pokajnik **Mladen Šafranko**, osobno mi je svjedo io da je Tito dandva nakon svog ro endana obišao zatvor OZNE u Krapini, logore u Mirkovcu i Oroslavlju, te stratišta u urmancu i na Maceljskoj gori. Ovaj se posjet mogao dogoditi isklju ivo izme u 26. i 28. svibnja. S udaljenosti od kojih 300 m Tito je promatrao ubijanje skupine od 500 do 600 nezakonito uhi enih svjetovnih osoba. Prema njegovoj naredbi svi su ubijeni sjekirama.

Potom je prišao jami i naredio da se na tijela, koja su se još uvijek micala, nagrme zemlja. Prema partizanskom tisku, Tito je 28. svibnja iz Zagreba otišao u Ljubljanu, gdje je istog dana održao brojno posjećenje i govor. Prema svjedočenju borca iz prateg bataljuna **Franca Seena**, putem je obišao stratište u rudniku Barbarin rov (Huda jama) na brdu iznad Laškog i stratišta u Trbovlju, gdje je "nakon kolja kog raporta" izrazio zadovoljstvo metodologijom ubijanja. U rudniku su žrtve, nakon serijskog vezanja žicom, žive bacali u okomita rudarska okna i potom su za njima ubacivali potpaljeni dinamit. Tito je tada u Ljubljani i okolici proboravio cijeli tjedan, od 28. svibnja do 2. lipnja, kada se vratio u Zagreb i primio izaslanstvo Katoličke crkve na čelu s biskupom Salis-Sewisom. Upravo tijekom tog boravka u Sloveniji, 1. lipnja, Tito je, prema svjedočenju dragovoljca Jure, s visokim partijskim i vojnim izaslanstvom obišao klaonicu na Kočevskom rogu u vrijeme najžešćeg ubijanja.

RANKOVI : 586.000 LIKVIDIRANIH NARODNIH NEPRIJATELJA

Nakon jednodnevnog boravka u Zagrebu 2. lipnja, Tito je nenajavljeno 3. lipnja ponovno otišao u Sloveniju i konspirativno se kretao, susreo s maršalom Crvene armije i zapovjednikom ukrajinske fronte Tolbuhinom, te ga pritom odlikovao ordenom "narodnog heroja". „Vjesnik“ nije naveo mjesto i vrijeme susreta, no izvijestio je da je „Tito na putu kroz Sloveniju obišao Celje i okolice“. Svjedok Seena tvrdi da je Tito uistinu obišao okolicu Celja, no ponajprije klaonicu ljudi koja je radila punim pogonom. To su bili eksterminacijski logori Bežigrad i Teharje dupkom puni zarobljenika, te okolna stratišta. Tito je isti dan obišao logor i šumu Tezno kraj Maribora

Seena navodi da nikada u životu nije vidio ništa slično. "To su bili vrlo duboki, kilometrima dugački protukolski iskopi do vrha popunjeni leševima ljudi, iz kojih se širio strašan smrad". Tito je naredio da se jame zatrpaju čim prije, ako treba i uz uporabu strojeva.

SLOVENIJA – ZAGREB – BJELOVAR - OSIJEK

Idućeg dana komunistički krvolok opet pojavio u Zagrebu, gdje je boravio dva dana. U ponedjeljak 4. lipnja primio je zagrebačkog nadbiskupa **Stepinca**, a u utorak 5. lipnja papina izaslanika **Marconea**. U utorak ujutro Tito je posjetio partizanske ranjenike u vojnoj bolnici Rebro, gdje se zadržao preko dva sata. Pritom se zanimao je li bolnica do kraja očišćena od "hrvatske bande". Zapovjednik vojne bolnice Rebro, partizanski kapetan **Julius**, svom je maršalu podnio sljedeći prijavak: "*Hrvatske bande više nema. Smještena je na dva metra ispod zemlje, a neki još i dublje*", pri čemu je vjerojatno mislio na jamu Jazovku. Odmah nakon posjeta Rebru, Tito je u pratnji generala Rankovića otišao u Bjelovar, gdje je prvo posjetio Komunistički konclogor za eksterminaciju Hrvata Bjelovar i stratište Lug, a onda je sa skupinom ubojica održao polusatni sastanak u hotelu „Grand“.

Bjelovarski je logor bio važna postaja u hodnjama smrti i vrhovni je zapovjednik osobno izdao potrebne upute za što djelotvornije odvijanje kanibalskog pokolja Hrvata. Tito

je potom iz Bjelovara trasom današnje podravske magistrale krenuo prema Osijeku. Kolona vozila je uz rubove ceste stalno nailazila na nepokopane, unakažene ljudske leševe, zaostale iza prolazaka hodnja smrti. Vozila su u nekoliko navrata obišla četveroredove izglednijih i krajnje iscrpljenih, polugolih ljudi koji su se usporeno vukli cestom pod partizanskom stražom. Prema kazivanju generala **Ko e Popovi a**, od 9. svibnja nadalje, samo na relaciji Bjelovar-Kovin, u pokretu je istodobno bilo 26 ešalona ratnih zarobljenika i uhićenih civila, a svaki je brojio od 3 do 5 tisuća ljudi. Tim je pravcem tijekom dva mjeseca, ususret pomno razrađenom stroju za ubijanje, prošlo 200.000 ljudi od kojih je rijetko tko preživio.

SVJEDOČENJE KO E POPOVI A

U poslijepodnevnim satima 5. lipnja pretekavši kolone iznemoglih Hrvata koje je poslao u smrt, Tito je nenajavljano ušao u Osijek i posjetio ranjenike u vojnoj bolnici Tvrđa. Istog je dana noćio na nepoznatom mjestu u Osijeku. U srijedu 6. lipnja rano ujutro, obišao je veliki logor u Kovinu i nakon toga se skrasio u dvoru srpskih kraljeva u Beogradu „Vjesnik” je prigodom završetka kanibalskog razdoblja izmeću 19. svibnja i 6. lipnja 1945, tijekom kojeg je Tito "u najstrožoj komunističkoj konspiraciji" izravno zapovijedao pokoljem cvijeta hrvatske inteligencije i mladosti, donio kratku vijest: *"Tito je na putu iz Zagreba u Beograd posjetio ranjenike u glavnoj VB u osiječkoj tvrđavi, vraćaju i se sa svog putovanja kroz Sloveniju i Hrvatsku"*.

Osvrt na Titovu ulogu u pokoljima ratnih zarobljenika i svjetovnih uhićenika tijekom proljeća i ljeta 1945. neizostavno treba zaključiti svjedočanstvom koje je autoru ovog podlistka osobno dao general **Ko e Popovi a** nakon što je pao u Titovu nemilost i bio lišen svih partijskih i državnih dužnosti. Popović vrlo autoritarno tvrdi da je Tito sve važne političke i vojne zadatke uvijek vrlo držao u svojim rukama i nikada ih nije prepuštao svojim suradnicima. Takav je odnos imao i prema zahtjevnom i složenom pothvatu eksterminacije Hrvata, Nijemaca, Mađara i Šiptara krajem II. svjetskog rata. Tito je tih dana s najpovjerljivijim suradnicima satima sjedio nad zemljovidima zarobljeničkih "maršruta", naredbama za otvaranje stotina logora i planovima za što djelotvornije i što okrutnije ubijanje svojih političkih i klasnih neprijatelja.

Prema Kočinu navodu, maršal prema svojim žrtvama, kako iz neprijateljskih, tako i vlastitih, komunističkih redova, nije osjećao nikakvu sućut. Bio je teško poremećen ličnost, kojoj dostojanstvo i životi ljudi ništa nisu značili. Bolesno je uživao gledajući i krvoločno mučivši ljude i samim gašenjem ljudskih života. Bio je mnogo krvoločniji i bešćutniji od Aleksandra Rankovića, koji je na glas došao upravo bezpogovorno provodeći kanibalske naredbe svoga gazde. Tito se više puta javno hvalio kako je pokolj Hrvata izvršen 1945. njegov doktorat znanosti na univerzitetu komunističke revolucije. Pri izvršenju tog pokolja nitko nije evidentirao imena i broj ubijenih ljudi. Jednostavno rečeno, zemljom su se valjale kolone iznemoglih zarobljenika i uhićenika, te punile zatvore i logore. Ubijanja su bila svakodnevna uz nastojanje da ih se pobije što više u što kraćem roku. O metodologiji "likvidacija" nitko nije vodio računa i ona je bila prepuštena izvršiteljima.

RANKOVIĆ EVA DIVERZIJA I GUGIĆEVO OTROVANJE

Popovi je postao svjestan stvarnog razmjera pokolja nad Hrvatima tek kasnije. Kao na elnik Generalštaba JNA od Tita je dobio tajnu naredbu za uništenje svih pisanih tragova o pokoljima 1945. U tajnu operaciju bili su uklju eni "XII. odeljenje JNA" (služba "bezbednosti"), personalna uprava JNA, Vojnohistorijski arhiv, Savezni zavod za statistiku, te UDBA i njezine specijalne ispostave zvane "Instituti za historiju radni kog pokreta". List po list, broj Hrvata smaknutih 1945. popeo se na preko pola milijuna, što zna i da je tada ubijen svaki šesti živu i Hrvat. Pokušavaju i naštetiti svom vrhovnom komandantu i suzbiti njegovu svemo i samovolju, tadašnji jugoslavenski ministar unutarnjih poslova Alekandar Rankovi izveo je u velja i 1952. "politi ku diverziju" i mimo Titova znaja u dnevniku "Politika" objavio izvještaj u kojem je navedeno: "Kroz naše je logore i zatvore između 1945. i 1951. prošlo 3,777.776 logoraša i zatvorenika, a broj likvidiranih narodnih neprijatelja iznosi 586.000". Unutar zadnjeg broja preko 500.000 žrtava inili su Hrvati.

Me u pozornosti vrijednim svjedo anstvima o pokolju na Ko evskom Rogu, iako s daleko manje pojedinosti, isti e se javno o itovanje još jednog sudionika tog doga aja, partizanskog borca **Ivana Gugi a** iz Vele Luke na Kor uli. I on se krajem rata zatekao u Sloveniji kao borac 11. Dalmatinske brigade 26. Dalmatinske divizije. Bio je star nepunih 20 godina. U svojoj je izjavi potanko opisao nova enje jedne od dalmatinskih kolja kih jedinica za likvidaciju "hrvatske bande". Na poziv maršala Tita, iz Gugi eva bataljona 11. brigade, za ubijanje ljudi dragovoljno se javilo 60-70 asnika i vojnika. Gugi navodi da je njegova kaznena jedinica osnovana u Kranju "po svoj prilici" 26.svibnja. Zapovjednik kolja ke ete bio je kapetan **Nikola Marši**, Hrvat iz okolice Makarske, a komesar **Ivan Bokež**, vjerojatno Hrvat iz Boke Kotorske. Dragovolja ka je eta odmah drugi dan u okolici Ljubljane pobila 800-1000 Hrvata i Slovenaca dovedenih iz logora Šent Vid u Ljubljani. Potom je, tako er "po svoj prilici" u ponedjeljak 28. svibnja, vlakom prevezena u Ko evje. Ovaj podatak podudara se s opisom "druga" Jure, što ukazuje da je ubijanje ve eg opsega na Ko evskom rogu uistinu moglo po eti u utorak 29.svibnja. Gugi navodi da mu je tijekom zada e neposredno pretpostavljeni "starješina" bio stanoviti **Ivo Frankovi** s Pelješca, a zapovjednik cjelokupne kaznene jedinice major **Simo Dubajevi**. Pogrešno navo enje Dubaji eva prezimena znak je da je Gugi slabo poznavao zapovjedni lanac ko evske operacije.

KAKO UTVRDITI BROJ ŽRTAVA

Gugi potvr uje Jurina zapažanja o dobnoj i spolnoj strukturi smaknutih žrtava, te govori o "masi zarobljenih vojnika i uhi enih svjetovnjaka, dapa e i žena, cijelih obitelji i malodobne djece". Gugi, nadalje, potvr uje da su partizani prije "likvidacije" žrtve temeljito plja kali. Pritom isti e primjer stanovitog komesara Ljube Barbari a s Hvara, koji je uspio oplja kati 5 – 6 kg zlatnog nakita

Gugi poput Jure svjedo i o masovnom silovanju djevoj ica i žena, te kao posebno okrutnog spolnog nasilnika navodi komesara **Božu Ka i a** s Hvara. Isti se pred borcima javno hvalio brutalnim spolnim nasiljem nad "hrvatskim kurvama". Ivan Gugi u svom iskazu tvrdi da nije ubijao na stratištima, ve obavljao druge poslove u pripremi žrtava za "likvidaciju". Navodno je prihva ao vlakove sa zarobljenicima, skidao im odje u i plja kao

dragocjenosti, vezivao ih bodljikavom žicom, te u skupinama tovario na kamione i slao u smrt. Nakon izvršenog smaknu a odje u žrtava slagao je u bale, prevezio na kolodvor i vlakom slao u Ljubljanu. Gugi navodi da je iz Ko evja poslao najmanje 20 vagona otu ene odje e. Gugi u se kao i Juri,u sje anje posebno usjekla skupina od više stotina malodobnih dje aka odjevenih u odore nekakvog zavoda srednje vojne škole. Ta je skupina nakon silovanja, spolnog saka enja i dugotrajnog mu enja, odrezanih spolnih organa i posoljenih amputacijskih rana, ostavljena da polako iskrvari.

40.000 U OSAM DANA

Gugi eva ocjena podjele žrtava pokolja prema narodnosti vrlo je sli na Jurinoj. "Od onih, koji su prošli kroz moje ruke bilo je više Hrvata nego Slovenaca i svega nešto srpskih etnika". Prema tome i Gugi u svojem zapažanju udio etnika me u žrtvama ko evskog pokolja svodi na zanemariiv broj. Gugi navodi da je u smrt poslao i nekolicinu vojnika u njema kim odorama, no nije poznato jesu li to uistinu bili Nijemci ili Hrvati unova eni u njema ke jedinice. Ukoliko je Gugi iz logora Ko evje u smrt ispratio gotovo sve skupine smaknute na Ko evskom rogu, mogao je s prili nom pouzdanoš u procijeniti ukupan broj žrtava. Prema njegovu svjedo enju, na širem podru ju Ko evskog roga pobijeno je do 40.000 ljudi u svega 8 dana. "Toj procjeni odgovara i broj oduzetih odijela, koja su prošla kroz njegove ruke". Protuslovan dio Gugi eva iskaza procjena je broja vlakova sa zarobljenicima i uhi enicima, koji su danono no u Ko evje stizali iz pravca Ljubljane. Željezni ke kompozicije bile su sastavljene od ve eg broja isklju ivo teretnih vagona. Prema Gugi evu zapažanju u Ko evje je dnevno dolazilo između 10 i 20 vlakova, što odgovara ukupnom broju od sto i više pojedina nih željezni kih preselica tijekom cjelokupnog razdoblja pokolja. Ovako velik broj vlakova dupkom punih ljudi, ukoliko je to an, bolje od bilo ije subjektivne procjene ukazuje na stvaran broj ljudi smaknutih na Ko evskom Rogu. Međutim, broj žrtava izra unat prema navedenom broju prispjelih vlakova daleko nadilazi Gugi evu odoka izvršenu procjenu ija gornja granica seže do 40.000 žrtava, što njegovo svjedo enje ini faktografski nekonzistentnim.

PITANJE BROJA ŽRTAVA

Zanimljivo je da je iz mojeg podlistka **etni ki zbor na Petrovoj gori 4. ožujka 1990,** objavljenog 2004. u Hrvatskom slovu, ostao neobjavljen dio teksta, koji sadrži obra anje **S.Dubaji a** Srbima i predstavlja izvorno priznanje zlo ina, a glasi: „Nakon "službenog" završetka zbora, s priru nog se megafona pijan svjetini obratio umirovljeni pukovnik JNA S. Dubaji , poznat kao "mesar s Ko evskog roga". Javno priznaju i da je 1945. na Ko evskom rogu "komandovao pokoljem 30.000 ratnih zarobljenika i civila,uglavnom Hrvata", hvalio se kako je "zadatak" izvršio u rekordnom roku za svega 5 dana. Me utim, tvrdio je "kako se još uvijek nije napio dovoljno hrvatske krvi". Pritom je veli ao lik novog srpskog "vožda" i spasitelja srpstva **Slobodana Miloševi a.**

Navedenu Dubaji evu procjenu broja žrtava treba uzeti s velikom zadržskom, jer je rije o slobodno odabranoj okrugloj znamenci koja se temelji na njegovim dojmovima i odudara od procjena neovisnih istraživa a i drugih svjedoka pokolja. I o evidac Gugi je svoju procjenu ograni io slobodno odabranim okruglim brojem "do 40.000 žrtava", koji je mnogo

ve i od Dubaji eva i u svakom slu aju bliži stvarnom broju ubijenih. Gugi eva je procjena, me utim, u neskladu s drugim podacima iznesenim u njegovu vlastitu svjedo anstvu i to ponajprije vezanim za broj prispjelih vlakova sa zarobljenicima, što otvara pitanje izvornosti i ozbiljnosti njegova svjedo anstva. Iako se to an broj žrtava ko evskog pokolja nikada ne e utvrditi, odlu an zna aj u njegovoj rekonstrukciji imaju podatci iz vrlo vjerodostojnih slovenskih izvora povezanih s po initeljima zlo ina, objavljeni 2000-te u knjizi „Tudi mi smo umrli za domovino“. Prema tim podacima, na Ko evskom je rogu smaknuta 41.000 Hrvata, što je broj do sada najbliži injeni nom (vidi tablicu). Ukupan broj ko evskih žrtava mnogo je ve i, jer Hrvatima treba pribrojiti ubijene Slovence, Srbe, Crnogorce i Nijemce. Da tabli no prikazan broj hrvatskih zarobljenika i uhi enika ubijenih na Ko evskom rogu nije pretjeran, ve mogu e i nepotpun, izrijeком je potvrdio i glavni naredbodavac tog pokolja, maršal Tito. Hvale i se velikim brojem smaknutih Hrvata u završenim operacijama II. svjetskog rata u Sloveniji, komunisti ki je krvolok prigodom govora održanog 28: svibnja u Ljubljani neuvijeno i pobjedonosno izjavio: "Likvidirali smo 200.000 bandita, a još toliko smo ih zarobili. Stigla ih je ruka naše pravde".

POGA NIKOVA ANALIZA GUGI A

U rasvjetljavanje okolnosti ko evskog pokolja uklju io se u doba sloma komunisti ke diktature slovenski svjedok **Poga nik**. Premda nije iznio pojedinosti o svojim dužnostima pri izvršenju zlo ina, o igledno je bio dobro upu en izvor. Poga nik je odmah, kao nemogu i potpuno izmišljen, odbacio dio Gugi eva svjedo anstva "kako je s ko evskog kolodvora iz vagona pustio ustaškog satnika iz Slavanskog Broda i etvoricu ustaša koje je isti izabrao da zajedno s njim pobjegnu u šumu, a satnik mu je prije bijega poklonio zlatni lan i i srda no mu se zahvalio". Potpunom besmislicom Poga nik drži i nastavak Gugi eve pri e kako mu je ustaški satnik po povratku u Slavonski Brod poslao u Vela Luku petnaestak paketa sa šunkama, brašnom, masti i kobasicama". Poga nik tvrdi da ustaški satnik, zatekao se u Ko evju ili Slavonskom Brodu, nije živio dulje od pola sata, a bez zlatnog lan i a redovito bi ostao odmah po izru enju iz Austrije ili zarobljavanju na tlu Jugoslavije. Nastavak iste pri e o paketima s hranom, koje je ustaški satnik tobože iz Broda slao u Velu Luku u jeku najoštrije poslijeratne racionalizacije prehrane pra ene svakodnevnim nasilnim oduzimanjem hrane seoskim ku anstvima, Poga nik smatra mitomanskom lakrdijom. Poga nik tvrdi da je osiguranje vlakova prigodom prihvata novih skupina zarobljenika na ko evskom kolodvoru bilo takvo, da se mimo straže nije mogao "provu i ni štakor". Osim unutrašnjeg kruga stražara postavljenih oko prispjelog vlaka na samom peronu, oko zgrade kolodvora i bliže okolice bila su u krug postavljena još dva dobro naoružana partizanska kordona.

Poga nik upozorava da su tijekom pokolja na Ko evskom rogu na relaciji Ljubljana – Ko evje prometovala i me usobno se mimoilazila samo dva teretna vlaka sastavljena od ve eg broja teretnih ili G–vagona. Taj podatak isklju uje mogućnost dnevnog dolaska u Ko evje 10 do 20 vlakova, kako to tvrdi Gugi . Poga nik navodi da je kapacitet jedne željezni ke preselice za Ko evje u prosjeku iznosio oko 3.000 ljudi, s napomenom da se prikapanjem dodatnih vagona i taj broj mogao pove ati. Prema njegovoj procjeni u Ko evje ni jednog dana nije stiglo više od 8.000 zarobljenika, što odgovara dnevnom dolasku 3 do 4 vlaka. O igledno dobro poznavaju i tijekom ko evskog pokolja, Poga nik je doveo u pitanje i

Gugi ev navod kako on nije ubijao, nego samo pripremao žrtve za "likvidaciju", te zaključio da je Gugi zatajio punu istinu. Poga nik drži prijepornom i Gugi evu tvrdnju da je njegova jedinica dragovoljnih ubojica brojila svega 60 do 70 boraca. Suprotstavlja joj vlastito zapažanje o mnogo većem broju dalmatinskih krvoloka na Ko evskom rogu, te logičan zaključak da 70 kolja a, uz najbolju volju i rade i bez predaha, ne može u tjedan dana pobiti 40.000 ljudi.

HRVAŠKI DOMOBRANCI I CIVILISTI POMORJENI V SLOVENIJI OD 23. MAJA 1945.

Žrtve križevoga puta od Dravograda do hrvaške meje.....	145.000
Žrtve v Ko evskom Rogu.....	41.000
Žrtve v Zasavskom hribovju.....	24.000
Žrtve v Brežiškem polju – Mostec.....	6.000
Žrtve Krakovski gozd – 11 grobiš – glej slike.....	5.000
Žrtve del hrvaške vlade in otroci ter nune Lancovo.....	1.300
Žrtve Crni Grob – ostatak vlade pobite v Lancovu.....	200
V slovenski zemlji pomorjeni Hrvati.....	190.000

Perme Franc., Tudi mi smo umrli za domovino, Ljubljana, 2000.

POSLIJE ZLO INA – SVI NA PLES

Dvojbena svjedo anstva potvrdili su i drugi izvori. Prema sa uvanoj pismohrani Gugi u doba ko evskog pokolja nije bio, kako on tvrdi, obi ni borac, nego etni mitraljezac, asnik partizanske paravojske, lan KPJ, omladinski rukovodilac, kongresni delegat USAOH-a, te prislan "drug" partizana Veljka Kadijevi a i Budimira Lon ara

Kadijevi se, napominju i znatnu vremensku udaljenost tih doga aja, blijedo sje a da je Gugi bio dragovoljni ko evski kolja , koji je zbog nekog kaznenog djela, ini se grabežnog umorstva, služio zatvorsku kaznu i pritom bio lišen ina, te isklju en iz partije. Za vrijeme nakon odsluženja kazne, ilegalno je prebjegao u Italiju i stanovito se vrijeme skrivao u Vatikanu. Potom je znamenitim Draganovi evim "štakorskim kanalom", trgova kim brodom otplovio u nepoznatom pravcu, nakon ega mu se izgubio svaki trag. Kadijevi drži da bi potanje podatke o Gugi u mogao dati svojedobni predsjednik splitskog USAOH-a i njegov intimus **Budimir Lon ar**, koji je imao bolji uvid u Gugi eve zada e u završnim operacijama II. svjetskog rata u Sloveniji.

POGA NIK POBIJA GUGI A

Poga nik je u potpunosti osporio i pisano svjedo anstvo majora Sime Dubaji a kako je cijelo vrijeme pokolja bio odsutan sa stratišta, jer se opijao u nekakvoj gostionici, pri emu su za njegov stol dolazili neposredni izvršitelji, zajedno s njim pili i padali u nesvijest potreseni

strahotama koje su činili. Pogačnik, naime, tvrdi da je Kočevje krajem rata bilo tako temeljito porušeno, da je podsjeća na Staljingrad. Nadalje, kočevska stratišta nalazila su se na potpuno nenastanjenom šumskom području kilometrima udaljenom od najbližeg naselja. Osim toga, za vrijeme kočevskog pokolja u cijeloj je okolini bila proglašena neka vrsta redarstvenog sata sa strogim ograničenjem kretanja stanovništva. Prema Pogačnikovu svjedočenju, u opisanim okolnostima krajem rata, ni u Kočevju, niti u okolnim selima, nije radila nijedna "gostilna" u kojoj bi se Dubajci mogli opijati. Stoga je Dubajci, zajedno sa svojim dalmatinskim kolegama, vjerojatno najviše vremena provodio na stratištima u kočevskim brdima i pritom samo prema potrebi zadatka silazio u Kočevje.

SPOLNO SAZRIJEVANJE OMLADINACA

Pogačnik je potvrdio podatak da su pokoljem na Kočevskom rogu zapovijedali članovi 26. dalmatinske divizije **Simo Dubajci** i stanovita "drugarica" komesar. On je, međutim, jedini skrenuo pozornost na traginu činjenicu, koju su svjedoci Jure, Gugi i ostali svjesno prikrili. Većina koljača dragovoljci jedinice 11. dalmatinske brigade, koja je na Rogu počinila u našoj povijesti do tada nezabilježen zločin, bili su Hrvati. Za tu je skupinu bila svojstvena značajna zastupljenost malodobnih ubojica, a rijetko koji od njih bio je stariji od 25 godina. Pogačnik ih opisuje kao razularenu skupinu polupismenih, psihički poremećenih bezbradnih balavaca i tjelesno nezrelih balavica divljačkog ponašanja, koje je zločinaci partizanski pokret uvjerio da mogu bez ikakve odgovornosti ljudima oduzimati živote. Pogačnik smatra da zvjerstva s elementima ljudožderstva, koja su oni počinili nad pripadnicima vlastitog naroda, teško da bi mogla izvesti skupina zrelih i odgovornih osoba. Silovanja teško unakaženih umirućih ženskih tijela, mnogima od tih balavaca bila su prvo spolno iskustvo. Na podjednak je način izrezivanje muških spolnih organa i nekim partizanskim balavicama bio prvi dodir s ljudskom spolnošću. Takav oblik spolnog sazrijevanja adolescenata, kakav je svojim omladincima upriličio Josip Broz Tito, nije opisan ni u jednom meni poznatom udžbeniku psihijatrije.

PROSLAVA S PLESOM

Pogačnik navodi da ga je ova skupina mladih slijepih se odora u potocima cijedila ljudska krv i mozgovina, koji su drhtali od uzbuđenja izazvanog masovnim ubijanjima, pušili cigaretu za cigaretom i bili u stanju sužene svijesti zbog opsjednutosti neakvim višim revolucionarnim ciljevima, podsjećala na strogo nadzirani kolektivni izlet nekog dječjeg psihijatrijskog zavoda u prirodu. Da nije izvršila tako strašan zločin nad vlastitim narodom, ova jedinica šmrkavih "teenagera" u drugim bi okolnostima svojim nedoraslim ponašanjem mogla izmamiti jedino podsmijeh. Prema Pogačnikovu mišljenju, ukoliko je netko od tih dalmatinskih balavaca na Kočevski rog i došao zdrav, nužno je otišao kao duševni bolesnik. Pokazatelj stanja svijesti tih psihopata, koji su u rekordno kratkom roku i bez ikakve sudske presude smaknuli tako velik broj nevinih ljudi, kanibalska je proslava s plesom, održana u Kočevju zadnjeg dana pokolja, u subotu 9. lipnja.

Pogačnik i Gugi svjedoče da su se na tom "mrtvačkom plesu" prisilno dovele i slovenskim djevojkama, pijani kočevski koljači hvalili i razmetali s tisućama ljudskih glava, koje su pojedini od njih "skinuli". Pogačnik navodi da je tijekom te kanibalske orgije došlo

do sukoba izme u neure enih partizanki u smrdljivim, krvavim odorama i lijepo dotjeranih Slovenki u ljetnim haljinama. Neke partizanske kolja ice vadile su iz džepova i poput trofeja pokazivale odsje ene ljudske uške i muška spolovila, te s istima plašile Slovenke. Nakon što su pojedini kolja i po eli snubiti slovenske djevojke i nuditi im zlato i satove za spolni odnos, partizansko je zapovjedništvo naprasno prekinulo ko evsku proslavu i Slovenke raspustilo ku ama.

DOKUMENT: IZ PARTIZANSKE KJIŽEVNE BAŠTINE

ONE SU PALE, ALI MI SE SVETIMO

(U spomen Gabrijele, Slavice i Lucije)

Ranom zorom krenuo je naš bataljon iz oslobo enog Drniša, prema Kosovu, gdje se je neprijatelj utvrdio. Stigli smo u selo Bio i . Par rije i uputio je komandant komandirima i ete su krenule ususret neprijatelju. Po oše borci i kroz samih 5 minuta otvori se paljba s obe strane. Prvi bunker su pali. Ide se naprijed. Stiglo se je pred brisani prostor i trebalo je za asak stati. Ali drugarica Gabrijela ne haje za opasnost, ne sluša drugove koji je zovu da se zaustavi. I previše je zaslijepljena mržnjom na neprijatelja. Jurne pred strelja ki stroj i bila je za as pred bunkerom neprijatelja. Puna zanosa viknu: "Naprijed drugovi, naprijed bombaši!" Ali neprijatelj je bio brži. Pet metaka iz šarca i hrabra Gabrijela za uvijek zamuknu. Njena krv obli kamenje kršnog Kosova. Ona je izba ena iz stroja, ali njene rije i ponoviše se kao jeka iz ustiju ostalih boraca. Jurne II. eta, bombaši naprijed, ostali za njima. Neprijatelj osu vatru po njima. "Bolni arka", uje se dozivanje as sa jednog as sa drugog krila. Slavica, bolni arka te ete ne traži zaklona, ona uje samo zov ranjenika i kroz gustu vatru neprijateljskih mitraljeza leti da im pomogne. I ona je platila svoju hrabrost. Granata doleti, nekoliko gelera u trbuh i Slavica je pala teško ranjena. Drugovi je ponesoše, pružena joj je pomo , stigla je i do bolnice, ali uzalud. Rana je bila teška da bi mogla preboliti. I druga bolni arka dala je život u borbi za Kosovu.

Bilo je još juriša, još borbi. Naši bataljoni oslobaaju i Kosovo došli su do posljednjih neprijateljskih uporišta ispred Knina. Mora se i i naprijed, slomiti i taj najtvr i bedem. Naš III. bataljon krenuo je prema Oštroj Glavici. Ve se približavaju vrhu kote. Borba je ogor ena, jer neprijatelj zna da mu je to posljednje uporište i žilavo se brani. 20 šaraca i 8 teških mitraljeza sasuli su vatru na naše borce. Bilo je mnogo ranjenih. Bolni arke su se prebacivale od jednog ranjenika k drugome. Najagilnija ne paze i na sebe bila je Lucija, vrijedna i neustrašiva bolni arka je pala. Nije joj trebala pomo , ostala je na mjestu mrtva i tre a bolni arka naše brigade. Tri dobre bolni arke, tri svijetle uspomene za sve one koji su ih poznavali, koji su vidjeli i znali cijeniti njihovu požrtvovnost i ljubav prema krvavim rukama, prema iznakaženim tjelesima drugova.

One su poginule vrše i savjesno svoju dužnost. Na njihova mjesta došle su druge, ali one su ostale u sje anju svima nama ostale su kao krvava rana koju treba izljuje iti.

I lije e je naši borci, lije e krvavim jurišima uništavaju i sve više krvnika. Završena je bitka na Oštroj i Crnoj Glavici oslobo en je i Knin. itav teren natopljen je krvlju mrskog neprijatelja. Naši borci se osve uju. Osve uju se za sve patnje i nevolje, osve uju se za sve one, koji su kao Gabrijela, Slavica i Lucija i bezbroj, bezbroj junaka pali u borbi za slobodu.

Melada Milka

(Faksimil lanka Milke Melade, politkomesara ete za vezu 11. brigade, objavljenog nakon kninske operacije u brigadnom listu Izvor: Rako M., Družijani T., Jedanaesta dalmatinska brigada, IHRPD, Split, 1987. str. 251.

Nap. a: Tekst je prenesen iz izvornika bez promjena. Milka Melada (Planinc) kasnije je u totalitarnom komunisti kom režimu postala sekretar CK SKH i predsjednica SIV (vlade) SFRJ.

DOGA AJI ZA POVIJEST PSIHIJATRIJE I PARTIJE

Prema navodima "drugova" Jure, Gugi a, Poga nika i drugih izvora, završni in pokolja na Ko evskom Rogu bio je krvavo zaslužen dvotjedni "drugarski" odmor na Bledu

Odmor je zapo eo sve anim postrojavanjem partizanskih zlo inaca i pozdravnim govorom na elnika OZNE za Sloveniju, ratnog zlo inca **Ivana Ma eka Matije**. Potom je uslijedila podjela odlikovanja i obredno primanje kolja a vanpartijaca u komunisti ku partiju.

REKORDERI POKOLJA

Malodobni su ubojice s ushitom postali lanovi SKOJ-a, a stariji KPJ. Pred partijskim su strojem posebno pohvaljeni kolja ki "udarnici", koji su vlastoru no likvidirali više od 2.000 "hrvatskih bandita". To nost podatka o "prebacivanju norme" od 2.000 vlastoru no smaknutih "bandita", za svakog je pohvaljenog "udarnika" verificirana drugarskim izglasavanjem na javno održanom "otvorenom partijskom sastanku". To su bili sljede i "drugovi":

1. **Ante epi** rekorder pokolja i nositelj "ko evske zlatne medalje", malodobni postolar i lan KPJ od 1944, mitraljezac, Hrvat iz Makarske (nožem, sjekirom i pištoljem pobio oko 3.800 "bandita" i pritom divljanjem onesposobio tri pištolja).
2. **Ljubo Periša** nositelj "ko evske srebrne medalje", malodobni besposli ar i lan KPJ od 1943, asnik OZNE, lažnog imena Dinko, Hrvat iz Šibenika, (pištoljem pobio oko 3.000 "bandita", a nakon rata u Novom Sadu istim trofejnim pištoljem pobio itavu vlastitu obitelj).
3. **Ado Dragi** nositelj "ko evske bron ane medalje", malodobni srednjoškolac i lan KPJ od 1943., politkomesar, Hrvat iz Zaostroga (nožem, pištoljem i strojnicom pobio oko 2.200 "bandita").
4. **Ivan Bokež** Prvoborac dje je dobi i lan KPJ od 1942., a u vrijeme zlo ina jedva na pragu

punoljetnosti, politkomesar iz Kotora (pobio preko 2.000 "bandita"). Prema navodu **J. Radice** iz knjige "Sve naše Dakse", iza tog lažnog partizanskog imena skriva se srednjoškolac **Nikola Mari**, Hrvat iz Boke kotorske.

5. Milja malodobna srednjoškolka i član KPJ od 1944. ili 1945., politkomesarka iz Dalmatinske zagore, nepoznate zavičajnosti, imena i prezimena, izjašnjavala se kao Hrvatica (poklala preko 2.000 "bandita"). Sve petoro najistaknutijih masovnih ubojica s Kočevskog roga bili su malodobnici prošle godine dobi od 20 godina, članovi KPJ i po nacionalnosti Hrvati.

PSIHOMOTORI I NAPADI – KOZARA

Dio postrojenih psihopata u tom je uzvišenom trenutku odganjan i proplakao. Svečanost je završila podjelom darova, uglavnom satova, zlatnika i drugih dragocjenosti opljačkanih poklanoj "hrvatskoj bandi", nakon čega je upriličen "drugarski" ples. Nastavak "partizanskog druženja" kočevskih koljača na Bledskom jezeru ubrzo se pretvorio u višednevnu neobuzdanu orgiju razvrata, nasilja, primitivizma i atavizma. Visoko uljueno stanovništvo i uposlenici tog otmjenog ugostiteljskog središta bili su zgroženi divljanjem uživatelja polumjesnog nagradnog odsustva, koje je osobno naredio balkanski krvolok maršal Tito. Nenaviknuti na uporabu zahoda, partizanski su barbari javno mokrili i defecirali svuda po mjestu. Opijali su se do besvijesti i povraćali po ugostiteljskim ustanovama i ulicama. Upadali su u okolne slovenske kuće i brutalno silovali žene. Neki od kočevskih koljača odmah su "prolupali" i vojni ih je sanitet odvezao u Ljubljanu na psihijatriju.

O euidenci bledske proslave ne pamte lik Sime Dubajića, no jasno se sjećaju raspojanog ponašanja komesarke kočevskog pokolja "drugarice" Milje. Tvrde da je "oskudno" odjevena plesala po stolovima bledskih kavana i pri vrhuncu "dobrog raspoloženja" dobivala psihomotorične napade poput kič zvane Kozara. Zbog slikovitih "plesnih točaka oko krvavog noža zabijenog u dasku stola", "drugovi" iz koljačke jedinice nazvali su je "primadona Kočevskog roga". Pod tim partizanskim imenom istodobno ušla je u povijest psihijatrije i komunističke revolucije.

NEKAŽNjeni DO DANAS

Nakon završetka bledskog provoda jedinica dalmatinskih koljača s Kočevskog Roga raspuštena je. Dragovoljci su vraćeni u svoje jedinice i ubrzo potom razvojačeni. Psihiki oboljele borce, prevezene na psihijatriju ljubljanske gradske bolnice, više nitko nikad nije vidio. Izvršitelji kočevskog zločina započeli su svjetovni život i vrsto uvjereni da nikad neće morati položiti račun za svoje nedjelo. Tito i partija osobito su cijenili njihovu odanost iskazanu barbarskim krvavim posvećenjem na žrtveniku komunističke revolucije i mnoge od njih promakli na visoke društvene i političke dužnosti. Masovno klanje, pijenje tople ljudske krvi i lizanje svježeg ljudskog mozga, partizanskom se omladinskom kadru iz kočevske tvornice smrti obilato isplatilo i ispisalo svenamjensku pristupnicu za Generalštab JNA, SIV, SSIP, SUP, UDBU, partijske komitete, sveučilišne katedre i znanstvene akademije. Nova hrvatska država nekritički primila ih je u svoja njedra i nastavila s jugoslavenskom šutnjom o partizanskim zločinima.

OBJEDINJEN SUSTAV KOČEVSKOG ROGA I REKE

A iz ko evskih stratišta, zastrtih zakletvom šutnje, godinama se širio smrad raspadnutih trupala. Cjelokupna priroda tog dijela Slovenije promijenila se i zamrla. Prašumu su na dulje razdoblje napustile mnoge vrste šumskih životinja. Prema zapažanju ko evskih uzgajiva a, p ele su se na to podru je po ele vra ati tek nakon osam godina. Jugoslavenske su vlasti šume Ko evskog roga proglasile strogo nadziranim podru jem zabrane ulaska. Po njemu su stalno ophodile posebne jedinice UDBE. Lugaarsku i lovo uvarsku službu obavljali su tako er asnici UDBE. Kasnije je zabranu kretanja po torn podru ju proširila izgradnja velikog tajnog podzemnog grada **Ko evska Reka**. Slovenski partizanski živoderi na elu s **Edvardom i Pepcom Kardelj**, u strahu od osvete vlastitog naroda za zvjerstva po injena u II. svjetskom ratu, izgradili su ga kao privremeno, potpuno izolirano sklonište, predvi eno za pripremu organiziranog uzmaka u SSSR ili na zapad. U okviru Kardeljeva "bežigrada" izgra eno je prikriveno šumsko letalište stalno spremno za bijeg zrakoplovom. Vode e slovenske partizanske i komunisti ke obitelji, imale su prema dva puta godišnje ažuriranom tajnom planu za bijeg iz "dežele", rezerviranu po jednu podzemnu prostoriju za nužni smještaj. Sustav unutrašnjeg i vanjskog nadzora nad "bežigradom" Ko evska reka, objedinjen je sa sustavom nadzora nad Ko evskim rogom i to je stanje potrajalo sve do kraha komunisti ke diktature. Hrabri pojedinci ipak su dolazili na ko evske grobnice i ozna ili ih križevima. Nemali broj ih je taj izlet platio glavom.

GENOCID POD TEPIHOM

Ulazi li pokolj hrvatskih izbjeglica izvršen na Ko evskom Rogu u okvir definicije genocida, uz skroman intelektualni napor može dati svaka osoba

Osobna svjedo anstva sudionika ko evskog pokolja, objavljena u tiskovinama **N. Tolstoja, F. Permea, I. Prcele, V. Nikoli a i J. Radice**, u inila su nam dostupnim imena još nekih izvršitelja tog ratnog zlo ina.

NEKA DOSAD NEPOZNATA IMENA

To su bili "drugovi":

1. **Dušan Kora** politkomesar 26. dalmatinske divizije, lan KPJ, pukovnik, Srbin nepoznate dobi i zavi ajnosti (uloga u pokolju nije rasvijetljena; vi en na Ko evskom rogu u društvu **Veljka Kadijevi a**).
2. **Veljko Kadijevi** Malodobni 19-godišnji zamjenik politkomesara 26. dalmatinske divizije, lan KPJ, Hrvat posrbica iz Glavine Donje, Imotski (uloga u pokolju tako er nije rasvijetljena).
3. **Simo Dubaji** 21-g. besposli ar i lan KPJ od 1944. major, Srbin iz Kistanja.
4. **Grga Marki** 27-godišnji zemljoradnik i lan KPJ od 1943., politkomesar 11. dalmatinske brigade, Hrvat iz sela Desana kod Metkovi a.
5. **Nikola Marši** 26-godišnji zemljoradnik i lan KPJ od 1942., kapetan, Hrvat iz sela Viaka kod Vrgorca.
6. **Nikola Raos** postolar i lan KPJ, kapetan, Hrvat iz Makarske (potanji podatci nepoznati).
7. **Dane Jerkovi** poru nik (potanji podatci nepoznati).

8. **Mate Ušorac** 26-god zemljoradnik, vodnik, Hrvat iz sela Staševice kod Ploča.
9. **Albert Štambuk** malodobni klesarski šegrt i član KPJ od 1943., politkomesar Hrvat iz Selaca na Braču.
10. **Luka Blažević** (potanji podatci nepoznati).
11. **Jakov Blažević** mitraljezac (potanji podatci nepoznati, nije javni tužitelj!).
12. **Božek** 29-godišnji zemljoradnik, desetar, Hrvat iz Selaca na Hvaru.
13. **Ljubo Barbari** 29-godišnji zemljoradnik, prvoborac i član KPJ od 1942., politkomesar, Hrvat iz Zastrazišta na Hvaru.
14. **Ivo Franković** 24-godišnji zemljoradnik i član KPJ od 1943., komandir čete, Hrvat iz sela Boljenovića na Pelješcu.
15. **Danijel Joković** 21-godišnji zemljoradnik i član KPJ od 1944., zamj. komandira čete, Hrvat iz Vele Luke.
16. **Kosta Ugrica** Malodobni član KPJ od 1943., politkomesar, Srbin iz Obrovca.
17. **Đuro Marić** Malodobni besposličar i član KPJ od 1945., borac, Hrvat iz Varaždina.
18. **Ivan Gugi Kotarac** Malodobni električarski šegrt i član KPJ od 1944., potporučnik i mitraljezac, Hrvat iz Vele Luke.
19. **Popović** po zvjerstvima poznata bolničarka, partizanskog imena **Anica**. Njezinu pravu osobnost nije moguće sigurno utvrditi. U spise 11. dalmatinske brigade zavedene su dvije bolničarke Popović, no s drugačijim osobnim imenima. Obje su nakon rata, jamačno ne bez jakog razloga, prekinule vezu s veteranskom ustanovom SUBNOR i nisu uvrštene u kasniji popis boraca 11. brigade.

Pripadnik 11. brigade bio je i **Vuk Anđelinović**, inače stric političarke **Vesne Pusić**.

ZLO IN GENOCIDA I NEUTVRĐENI POTPUNI IDENTITETI

Osim **Dubajevića** i **Ugrice**, svi navedeni neposredni izvršitelji koševskog pokolja u kojih je utvrđena narodnost, bili su **Hrvati**. U skupini navedenih ubojica utvrđene starosti, prosječna dob iznosila je 23,2 godine, a raspon dobi 18-29 godina. Četvorica od njih bila su malodobna. Od navedenih dragovoljnih koljača u kojih je utvrđen politički status, samo dvojica su na stratišta Koševskog roga došli kao nepartijci. Ostali su, bez obzira na dob, bili članovi KPJ. Među sudionicima pokolja neutvrđene osobnosti, a poznatim samo po partizanskom konspirativnom imenu, nalaze se u dostupnim izborima: zapovjednik? bataljuna **Brale**, zapovjednik? brigade **Raga**, zapovjednik mitraljezaca 3. bataljuna? brigade **Mile**, te malodobni članik OZNE **Budimir**, zvan **Bude**, nepoznato prezime, iz okolice Zadra.

Puno ime i prezime zapovjedno najodgovornijeg člana privremenog stožera pokolja na Koševskom Rogu, komesarke Milje iz 11. dalmatinske brigade, ostaje meću tim i dalje nepoznato. Stoga pozivamo one koji na bilo koji način mogu pomoći u utvrđivanju njezina punog identiteta, da se jave i podatak prosljede državnom odvjetništvu. Zločin genocida nad hrvatskim narodom 1945. ne smije se više nazivati „opravdanim i razumljivim”.

Pravna definicija zločina genocida sadržana je u člancima 2. i 3. Međuнародnog sporazuma o sprječavanju i kažnjavanju zločina genocida, kojeg je Općini sabor OUN usvojio rezolucijom 260 (III) od 09. prosinca 1948. Zločin genocida ima dvije sastavnice namjeru

po injenja i samo djelo genocida. Namjera se može dokazati izravno iz pismene ili usmene naredbe, no dokaz njezinog postojanja eš e se izvodi posrednim zaklju ivanjem iz sustavnog zlo ina kog djelovanja. Me unarodni sporazum pod genocidom podrazumijeva pet vrsta kažnjivih djela po injenih s namjenom da se potpuno ili djelomi no uništi jedna nacionalna, etni ka, rasna ili vjerska skupina. Me u tim kažnjivim djelima posebno se isti u ubijanje pripadnika odre ene skupine i nanošenje teških tjelesnih i mentalnih ozljeda istima. Nanošenje teških tjelesnih i mentalnih ozljeda, u okviru šireg raspona nasilja, uklju uje mu enje svih vrsta, silovanje, druge oblike spolnog nasilja i saka enje. Osim neposrednog zlo ina kog ubijanja, kažnjivim oblicima izvršenja genocida smatraju se urota i planiranje,izravno i javno poticanje, pokušaj izvršenja i sudjelovanje u izvršenju genocida. Ovo posljednje zna i da se zlo inom smatra i pomaganje u izvršenju genocida. Definicija genocida razlikuje namjeru po injenja od motiva. Kakavgod bio motiv zlo ina, npr. klasna borba, gra anski rat, nacionalizacija imovine i sli no, ako ga izvršitelj izvede s namjerom da uništi pojedinu skupinu ili samo njezin dio, po inio je zlo in genocida. Osobita važnost pridaje se formulaciji "potpuno ili djelomi no". Naime,po initelj uop e ne mora imati namjeru uništiti cjelokupnu skupinu. Uništenje samo jednog njezinog dijela, kao što su pripadnici odre enog društvenog staleža, npr. kapitalisti, intelektualci, vojnici, vjernici itd, tako er je zlo in genocida. Neki pravosudni imbenici pri podizanju optužnice i su enju traže utvr ivanje namjere da se uništi ve i broj pripadnika odre ene skupine izvršenjem tzv. "masovnog ubojstva", kako bi se kazneno djelo moglo definirati kao genocid. No, ispravno je tuma enje da pojedinac može biti kriv za genocid ak ako ubije samo jednu osobu, ukoliko je znao da sudjeluje u širem planu za uništenje skupine ili njezinog dijela. Ulazi li pokolj hrvatskih izbjeglica izvršen 29.5.-9.6.1945. na Ko evskom Rogu u okvir definicije genocida, uz skroman intelektualni napor može dati svaka osoba. Taj isti skromni intelektualni napor, me utim,punih je 17 godina hrvatske demokracije na autisti ki na in nedostižan bivšim komunisti kim komesarima. Upravlja li oni i DORH-om?

ISPRIKA AUTORA

Provjerom u mjerodavnoj ustanovi Republike Srbije utvr eno je da je **Simo Dubaji** živ (2007) i uredno prima vojnu mirovinu, te da nikada nije nosio viši in od majora. Do nenamjernog iznošenja neto nog podatka o njegovoj smrti došlo je navo enjem dezinformacije iz srbijanskog tiska. Pogriješan podatak da ima in pukovnika, Dubaji eva je esto ponavljana izmišljotina,kojom je dosad obmanuo javnost više puta. Z.B.

BISERI „DRUGA TITA“

"Još u toku oslobodila ke borbe mi smo uništili staru državnu mašinu (...) Taj revolucionarni posao mi smo izvršili dosljedno, u duhu principa koje su postavili klasici marksizma, jer smo u punoj meri primjerali njihovo u enje(...) Mi smo odmah posle proglašenja Republike i donošenja Ustava izvršili najvažniji historijski akt - položili smo temelje za likvidaciju eksploatacije ovjeka po ovjeku, uzeli smo sredstva za proizvodnju iz ruku privatnih kapitalista u državne ruke. Uzeli smo sve fabrike, rudnike i druga preduze a, transportna sredstva na vodi i na suhu, krupne posede i trgovinu, hotele, sanatorije itd. To smo izvršili najtemeljitiije, i danas kod nas nema više nijednog preduze a i rudnika, kakve druge ustanove javnog karaktera koja bi bila u rukama stranog doma eg kapitaliste."

(Ekspoze u Narodnoj skupštini, 1950.)

"Kritikuju nas što nemamo zapadne demokratije, što nemamo višepartijski sistem, što ko imo privatnu inicijativu (...) Mi iz dana u dan objašnjavamo da je preobražaj našeg društvenog života revolucionaran, da revolucija ne trpi polovnost, da je to što oni predlažu okretanje to ka društvenog razvoja natrag, a ne napred i tako dalje, jednom rje ju, mi ho emo da izgradimo socijalizam, a ne neki bastard društvenog socijalisti kog ure enja. "(Referat na VI. Kongresu KPJ,1952)